

Sygn. akt: WK 6/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Prezes SN Janusz Godyń (sprawozdawca)

Sędziowie SN: Marian Buliński

Andrzej Tomczyk

Protokolant: asystent SSN Anna Krawiec

w sprawie st. szer. rez. T. C., skazanego za przestępstwa określone w art. 357 § 1 k.k. i in., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 19 listopada 2012 r., kasacji na korzyść, wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego z dnia 12 lipca 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę
Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r., Wojskowego Sądu Garnizonowego st. szer. T. C., żołnierz z Jednostki Wojskowej /.../, został uznany za winnego tego, że:

„1. w nocy z 31 grudnia 2011 r. na 1 stycznia 2012 r. na terenie /.../ w Islamskiej Republice Afganistanu, będąc w służbie – „ /.../”, wprowadził się w stan nietrzeźwości wynoszący w dniu 1 stycznia 2012 r., o godzinie 0.25 – 0,75 mg/dm³

alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 357 § 1 k.k.;

2. w dniu 22 lutego 2012 r. na terenie /.../ w Islamskiej Republice Afganistanu używając słów powszechnie uznanych za obelżywe znieważył żołnierza Żandarmerii Wojskowej st. chor. S. B. w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 347 § 1 k.k. w zw. z art. 348 k.k.;

3. w dniu 24 lutego 2012 r. na terenie /.../ w Islamskiej Republice Afganistanu, będąc w służbie „/.../” oraz będąc wyznaczonym na dzień 25 lutego 2012 r. w godzinach 8.00 – 12.00 oraz 20.00 – 24.00 do służby – „służba ochronna wieża nr 8” wprawił się w stan nietrzeźwości wynoszący o godzinie 17.18 – 0, 96 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 357 § 1 k.k.;

4. w dniu 24 lutego 2012 r. na terenie /.../ w Islamskiej Republice Afganistanu w celu zmuszenia swojego przełożonego ppor. P. K. do zaniechania czynności służbowej polegającej na doprowadzeniu go do funkcjonariuszy ŻW celem wykonania badania na zawartość alkoholu kierował wobec niego groźbę bezprawną polegającą co najmniej na naruszeniu nietykalności cielesnej oraz znieważył go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 346 § 1 k.k. w zb. z art. 347 § 1 k.k.”

Za przestępstwa określone w pkt 1 i 3 Sąd, przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności. Natomiast za przestępstwo określone w pkt 2 orzekł karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, a za przestępstwo określone w pkt 4 karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, w obu przypadkach zobowiązując st. szer. T. C. do przeproszenia pokrzywdzonych.

W miejsce orzeczonych kar jednostkowych ograniczenia wolności wymierzono karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności. Orzeczono również podanie wyroku do publicznej wiadomości przez odczytanie żołnierzom Jednostki Wojskowej /.../.

Wyrok ten zaskarżył w drodze kasacji na korzyść skazanego Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając:

„uchylenie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienione w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 671 § 2 k.p.k., polegające na rozpoznaniu przez sąd na rozprawie sprawy st. szer. T. C., oskarżonego o przestępstwa określone w części wojskowej Kodeksu karnego popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poza granicami państwa – w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Islamskiej Republice Afganistanu – bez udziału jego obrońcy, którego uczestnictwo w rozprawie głównej było obowiązkowe”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Z treści art. 671 § 2 k.p.k. jednoznacznie wynika, że udział obrońcy w rozprawie głównej jest obligatoryjny przed wszystkimi sądami wojskowymi w sprawie przeciwko żołnierzowi oskarżonemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych poza granicami państwa.

Przedmiotową sprawę Wojskowy Sąd Garnizonowy niewątpliwie rozpoznawał na rozprawie głównej, a st. szer. T. C. oskarżony był o popełnienie przestępstw przeciwko zasadom dyscypliny wojskowej oraz przeciwko zasadom pełnienia służby w trakcie służbowego pobytu w Islamskiej Republice Afganistanu.

W tej sytuacji, bezsporne jest, że naruszone zostało prawo do obrony obowiązkowej, gwarantowane oskarżonemu przez art. 671 § 2 k.p.k. i oceny tej nie zmienia fakt, iż st. szer. T. C. dobrowolnie poddał się karze w trybie art. 387 k.p.k.

Z tego względu, stwierdzając naruszenie przez wojskowy sąd garnizonowy prawa do obrony oskarżonego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

SSN Marian Buliński

Prezes SN Janusz Godyń

SSN Andrzej Tomczyk